

תת"ע (עכו) 3733-11-23 - מרים שריר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 3733-11-23 - מרים שריר נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 3733-11-23

מרים שריר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[09.01.2026]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 6.8.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 1.1.2026.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקשת טענה כי מעולם לא קיבלה כל הודעה אודות מועד הדיון ומשכך לא התייצבה לדיון. אין בידי לקבל את טענות המבקש כטענות המצדיקות את אי התייצבותה לדיון שכן הזמנה לדיון נמסרה כדי לידי המבקשת ומועד הדיון נדחה לאור המלחמה. משנדחה מועד הדיון, היה על המבקש לעקוב אחר מועד הדיון שנקבע (לעניין שפיטת נאשם בהסתמך על אישור מסירה לדיון קודם ראה עפ"ת 35244-01-24 אבירם נ' מדינת ישראל).

אוסף ואומר כי הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

לאור האמור, לא עלה בידי המבקשת להוכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקשת לא העלתה כל טענת הגנה וכל שטענה היה כי היא סועדת את אימה העיוורת, אולם טענה זו נטענה בעלמא ולא נתמכה במסכים הגם שניתן היה בנקל לעשות כן; אדגיש כי ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקשת כאמור, לא פירטה כלל את הגנתה, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן וזאת בשים לב לחומרת העבירה אשר בוצעה על ידי המבקשת כאשר אין זו עבירות המהירות הראשונה המבוצעת על ידה.

לאור כל האמור, הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, כ' טבת תשפ"ו, 09 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.